

SON
KURTLAR

Ekolojik roman

Y. Haluk Aytekin

SON KURLAR

Y. Haluk Aytekin

Genel Yayın Nu.: 9

ISBN: 978-605-84891-8-9

1. Baskı: Şubat 2015

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. ©2015

KİTAPŞAATI@2015

Bu kitabın tüm hakları saklıdır.

Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.

Sertifika Nu.: 12131

Sayfa ve Kapak Tasarımı: Çetin Acar

Baskı ve Cilt: Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Tel: (+90) 312 229 99 28

Sertifika Nu.: 26649

KİTAPŞAATI YAYINLARI

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.

Vedat Dalokay Caddesi, Ulubey Sokak 6/2 Çankaya/Ankara, Türkiye

Tel : (+90) 312 442 52 10

GSM : (+90) 541 232 00 96

Faks : (+90) 312 442 52 12

www.kitapsaati.com.tr

*Yaşam pınarlarım;
Deniz Alp ve Aysel'e*

KURT

Köpek, diliyle içer suyu

Kurt, soluğuyla

Yüreğinin kokusunu taşır

Boynundaki kutup çiçeği

Öfkeli değil lacivert

Yırtıcı değil sıcak.

Kurt: büyük karbonun sesi

Karanlıktan çağlayarak

Atardamarıyla koşar,

Ulur gözlerinin arasıyla.

Cemal Süreya

İl Ogrısız Bolmaz, Tag Bõrisiz Bolmaz.

*(İl Uğrusuz [Hırsızsız, Haydutsuz] Olmaz,
Dağ kurtsuz Olmaz.)*

(ESKİ TÜRK ATASÖZÜ)

İÇİNDEKİLER

1 Mağara	1
2 Yavru Kurt.....	11
3 İlk Av.....	18
4 Bilge Kurt Akila.....	24
5 Çöplük.....	30
6 Kayra ve Kura.....	34
7 Kuş Cenneti.....	44
8 Akila'nın Öğütleri.....	51
9 Kurt Kayası	59
10 Köye Baskın.....	65
11 Kayra'nın Ölümü.....	72
12 Araz Yakalanıyor.....	80
13 Çöplük Savaşı.....	88
14 Araz Akila'yı Ziyaret Ediyor	95
15 Kan Şöleni.....	101
16 Keje'nin Ölümü.....	111
17 Yalnız Kurt	115
18 Gök Kurt.....	125
19 Sürünün Yeni Lideri.....	129
20 Kuzeye Yolculuk.....	135
21 Tasmalı Kurtlar.....	152
22 Sonuncu Kurt	163

1 MAĞARA

Sabahın erken saatleriydi. Mağaranın dışında müthiş bir tipi vardı. Kış ve baharın geçiş zamanıydı. Kış yüz­süz bir misafir gibi bir türlü gitmek bilmiyor, bahar ise bütün ışıltısıyla onu koymaya çalışıyordu. Tam bahar geldi derken, aniden bastıran kar fırtınası ile her yer tekrar bembeyaz olmuştu.

Keje yere yan yatmış, yavrularını emziriyordu. Birden mağaranın eşiğinde duran gölgeyi fark etti. Yavrularını silkeleyerek ayağa kalktı. Gözleri açılmamış dört yavru karınları tam doymadığından viyaklayarak annelerinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Gölge ağzında iri bir tavşanla içeri girdi. Birkaç adım attıktan sonra tavşanı yere bıraktı.

“Uuuuvv, hava çok kötü. Bütün gece av peşinde koştum. Ancak bu tavşanı yakalayabildim,” dedi baba kurt. Koyu gri ve siyah karışımı tüylerindeki karları silkeledi. Mağaranın sert toprak tabanı ıslandı. Tüylerinin rengi diğer kurtlardan daha koyu olduğundan “Kara Böri” derlerdi ona. Postu birçok kavganın izini taşıyan yara berelerle doluydu.

Anne kurt, “hiç yoktan iyidir...” dedi. Ön ayaklarını uzatarak oturan baba kurta teşekkür mahiyetinde boynunu yaladı.

Keje, yerdeki tavşanın yanına giderek kokladı ve bir parça et kopararak yemeye başladı. Baba kurt onu seyrediyordu. Anne kurtun yavruları vardı. Bu yüzden karnı çok aç olmasına rağmen önceliği ona vermişti. Anne kurtun yiyeceği her lokma etin, yavruların yaşaması için gerekli olan süte dönüşeceği bilincindeydi.

Bir sarıçam korusunun içinde dik bir yamaçta yer alan bu mağara çok uzun yıllardan beri kurtlara yuva olmuştu. Anne kurt ve baba kurt burayı sahiplenmeden önce birçok kurt nesli burada doğmuş ve yaşamıştı. Dar olan ağızdan yetişkin bir kurt zor girebiliyordu. İçerde tavanı bir metre civarında bir yükseklikteydi. Eşikten içeriye altı metre derinliği vardı. Mağaranın en sonunda, toprak taban hafif bir eğimle çukurlaşıyordu. Burada çok eskilerden kalma neredeyse fosilleşmiş gibi duran, yavru kurtların aralarında oyun oynamayı pek sevdikleri, çeşitli hayvanların kemikleri yığılıydı.

Anne kurt, karnını doyurduktan sonra viyaklayıp duran yavrularının yanına gitti ve yere yatarak onları emzirmeye başladı. Baba kurt tavşandan kalanları yemek için kalktı. Biraz sonra tavşandan geriye sadece bir kemik yığını kalmıştı. Sonra mağaranın ağızına yakın bir yerde uzanarak annelerinin üzerinde dolaşan yavruları mutluluk ve gururla seyretti. Keje, yavruları

uzun ıslak diliyle yalıyor, yavrular da mırıl mırıl sesler çıkararak annelerine sevgilerini belirtiyorlardı. Babalık görevini layığıyla yerine getirmesine rağmen Anne kurt yavrulara fazla yaklaşmasına izin vermiyor, hemen dişlerini gösterip hırıyordu.

Baba kurt Keje'yi elde edebilmek için çok mücadele etmişti. Üç erkek kurtla dövüşmüş ve onları yenmişti. Keje gebe kalınca sürüden ayrılmışlar ve boş buldukları bu eski kurt inine yerleşmişlerdi. Baba kurt bütün gece av peşinde koştuğundan yorgundu. Kulakları dışardan gelecek tehlikelere karşı açık bir vaziyette gözlerini kapatıp uyuklamaya başladı.

Mağaranın dışında kar fırtınası dinmiş, güneş yeniden kendini göstermişti. Güneşin ışıkları mağaranın ağzından içeriye bir iki metre aydınlatıyorsa da mağaranın büyük kısmı koyu bir karanlık içindeydi.

Baba kurt akşam olmadan uyandı, gerinerek Keje'ye baktı. Anne kurt yavrularıyla birlikte uyukluyordu. Sessizce mağaranın dışına çıkarak tekrar av peşine düştü. Mağaradan fazla uzaklaşmamışken gördüğü ayı izleri onu tedirgin etti. Ayılar bu mevsimde kış uykusundan uyanırlar ve proteine ihtiyaç duyarlardı. Bu da yavrular için bir tehdit unsuruuydu. Bu yüzden çok uzaklaşmadan av bulmaya çalışacaktı. Dün gördüğü domuz sürüsü aklına geldi. Onların izini bulmak için mağara çevresinde daire çizerek taze kar üzerinde dolaşmaya başladı.

Kurt kokusu alan domuz sürüsü bölgeden çoktan uzaklaşmıştı. Onların izini sürmek için mağaradan çok uzaklara gitmesi gerekiyordu. Hava iyice kararmıştı. Civarda avlanabilecek hiçbir hayvan gözüküyordu. Bir ara kasabanın çöplüğüne inmeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Yaban hayvanları için hayat kurtarıcı bir rol oynayan çöplükte her zaman yiyecek bir şeyler olurdu; ama hem uzaktı hem de bölgeden uzaklaşmak

istemiyordu. Bütün gece dolaşmasına rağmen bir şey bulamadığından sabaha karşı eli boş olarak mağaraya döndü.

Keje onu ayakta karşıladı.

“Bir şey avlayamadın mı ?”

Baba kurt utangaç bir şekilde, “yok” dedi. “Avlanacak bir şey bulamadım...” Sonra kalın kuyruğu ile burnunu örterek uyuklamaya başladı.

Sabah olunca Keje, su içmek için mağaranın dışına çıktı ve yamacın aşağısında çağlayarak akan derenin yanına indi. Mağaranın giriş kısmında dinlenen baba kurt yakınlarda keklik sesi duyunca dışarı fırladı ve kulaklarını oynatarak sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Sesin mağaranın bulunduğu yamacın üst kısımlarından geldiğini anlayınca yukarıya doğru hızla tırmanmaya başladı.

O sırada yiyecek bir şeyler arayan iri bir boz ayı mağaradaki yavruların kokusunu almıştı. Mağaranın ağızına geldi ve kafasını içeri soktu. Koca gövdesinin arka kısmı zorlamasına rağmen içeri giremiyordu. Karanlıkta pençelerini uzatarak yavrulara ulaşmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Yavrular mağaranın dip kısmında bulunuyordu.

Su içmekten dönen Keje, ayıyı görünce vahşi bir çığlık atarak hızla koştu ve dişlerini ayının kalın postuna geçirdi. Ayı kafasını dışarı çıkarıp Keje'ye bir pençe attı. Keje çevik bir hareketle ayının saldırısını boşa çıkardı. Ayının ağır pençelerine dikkat ederek, hırslayıp bağırarak etrafında dönmeye başladı.

Keje'nin çığlıklarını duyan Kara Böri, yamaçtan aşağı hızla koştu ve ayının üzerine atıldı. Ayı onu ısırmaaya çalıştıysa da Kara Böri dişlerini ensesine geçirmeyi başarmıştı. Keje de ayının ayaklarına saldırıp ısırmaaya çalışıyordu. İki kurtla birden

baş edemeyeceğini anlayan ayı arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı.

Keje çok sinirlenmişti. Baba kurtta hırlayarak, “Neden, yuvayı boş bıraktın?” diye sordu. Baba kurt Keje’nin hiddetinden çok çekinirdi. Anne olunca bu daha da artmıştı.

“Bütün kurt yuvalarında yavrular var. Aylar, sansarlar yavru kurtların peşinde. Çok dikkatli olmamız, yuvadan uzaklaşmamız lazım,” dedi Keje.

“Haklısın, keklik sesi duyunca avlanacak bir şey bulurum diye ummuştum.”

Keje mağaranın içine girdi ve yavrularını yalamaya başladı. Gözü açılmamış yavrular hiçbir şeyin farkında değildi. Baba kurt mağaranın ağzında oturarak etrafı seyretmeye başladı.

Akşam olunca baba kurt yine ava çıktı. Domuz sürüsünün izlerini takip etmeye başladı. İzler karşı dağa doğru gidiyordu. Bazı yerlerde domuzlar toprağı eşelemişlerdi. Bütün gece dolanmasına rağmen ne domuz ne de başka bir hayvan gördü. Sadece bir sincap aniden karşısına çıktı ve şimşek hızıyla bir sarıçama tırmanarak gözden kayboldu.

Sabaha karşı bitkin bir vaziyette mağaraya döndü. Eli boş gelmekten nefret ediyordu, ama yapacak bir şey yoktu. Günlerdir doğru dürüst bir şey yemediğinden kemikleri derisine yapışmıştı. Giderek güçten düşüyordu. Kendisi yemese de Keje’nin bir şeyler yemesi gerekiyordu aksi halde süttten kesilir, yavruları açlıktan ölebilirdi.

“Yine mi boş geldin” der gibi baktı Keje. Baba kurt Keje’nin yüzüne bakmadan mağaranın ağzında ezik bir şekilde yere uzanarak düşünmeye başladı. Bu böyle gitmezdi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Yakın köylere inmeyi düşündü. Köylere